

תה"ג 6326/07/16 - מדינת ישראל נגד פאבל מישייב ט 9041623

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 6326-07-16 מדינת ישראל נ' מישייב ט 9041623(עציר)

לפני כבוד השופט משה יועד הכהן
העותרת: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד מיכל ארקוביץ

נגד

המשיב: פאבל מישייב ט 9041623 (עציר) ע"י ב"כ עו"ד גל שרטוב

החלטה

1. לפני עתירה להכריז על המשיב כבר-הסגרה לפדרציה הרוסית (להלן: "**רוסיה**") לפי סעיף 3 לחוק ההסגרה, תשי"ד-1954 (להלן- "**חוק ההסגרה**" או "**החוק**").

פרטי בקשת ההסגרה

2. בקשת ההסגרה הוגשה על-ידי ממשלת רוסיה ביום 13.1.2015 בגין ביצוע עבירת שוד (להלן: "**בקשת ההסגרה**"). הבקשה הוגשה מכוח הסכם בין ישראל לרוסיה הקובע הדדיות בהסגרת עבריינים, הוא האמנה האירופית בדבר הסגרה (פורסמה בכתבי אמנה 647, כרך 17, בעמ' 87).

3. להלן תמצית העובדות על פי בקשת ההסגרה, כפי שהובאו בעתירה. ביום 12.3.2011, בשעת לילה מאוחרת, נסעו המשיב וגארניק אוגנסיאן (להלן: "**אוגנסיאן**") ברכבת התחתית במוסקבה ושם הבחינו במתלונן, שרבקוב סרגיי ודימוביץ (להלן: "**המתלונן**") והחליטו לשדוד אותו. השניים עקבו אחר המתלונן מעת שיצא מן הרכבת עד שנכנס לבניין מגורים ברחוב אדולטסוב מספר 4 דירה 187, כניסה מספר 5. לאחר שנכנס המתלונן למבואת הבניין, הגיחו השניים מאחוריו ואוגנסיאן ניסה ליטול את התיק שאחז המתלונן ביד ימינו. המשיב אחז ביד שמאל של המתלונן ולאחר מאבק אוגנסיאן הצליח ליטול מן המתלונן את התיק וכן עט שהמתלונן החזיק ביד ימינו. המתלונן בתגובה תפס בידיו את המשיב ואת אוגנסיאן. המשיב הצליח להשתחרר מאחיזת המתלונן והחל לברוח. אוגנסיאן העביר לידי המשיב את תיקו של המתלונן והמשיב נמלט מהמקום. אוגנסיאן ניסה גם הוא להימלט אך המתלונן הצליח לתפוס אותו וקרא למשטרה (להלן: "**אירוע השוד**"). שווי הרכוש שנשדד מהמתלונן הוא כ- 35,500 רובל (כ- \$1248).

4. העבירה המיוחסת למשיב הינה עבירת שוד לפי סעיף 161 (2) לקוד הפלילי הרוסי- ובתרגומו לעברית- גניבה ביחד עם אחר תוך שימוש בכוח שאינו פוגע בחיי אדם או בבריאותו של אדם, שדינה מינימום שנתיים מאסר ועד 7 שנות

מאסר (להלן: "עבירת שוד").

5. בקשת ההסגרה מבוססת על כתב אישום שהוגש נגד המשיב ביום 22.5.2014 המייחס לו עבירת שוד. לבקשה צורפו מספר ראיות: הודעת המתלונן, הודעתו של אוגנסיאן- השותף לעבירה, מסדר זיהוי תמונות, עימות בין המתלונן לבין אוגנסיאן, הודעת שכנתו של המתלונן, הודעת עובד הניקיון שמצא את הרכוש הגנוב והודעת העדים לחיפוש שערכה המשטרה בגופו של אוגנסיאן.

חומר הראיות

6. לבקשת ההסגרה צורף חומר ראיות. עיקרי הראיות הקושרות את המשיב לאירוע השוד, כפי שאלו הובאו בעתירה, יפורטו להלן:

א. **הודעת המתלונן במשטרה**- בתלונתו במשטרה מיום 12.3.11 מסר המתלונן כי באותו היום בסביבות השעה 00:20, בעת שנכנס למבואת בניין המגורים שלו, תקפו אותו שני אנשים שאינו מכיר. הוא תיאר את התוקף הראשון כגבר לבן, כבן 18-20, בעל שיער שחור, 170 ס"מ, לבש מכנסי ג'ינס כחולים, ג'קט שחור ונעליים כהות. התוקף הראשון אחז בתיקו של המתלונן ואמר לו: "תן לי את התיק או שאהרוג אותך". במקביל התוקף השני תפס את יד שמאל של המתלונן. התוקף הראשון הצליח לגנוב את תיקו של המתלונן וכן עט שאחז בידו, והכה אותו באגרוף בכתף ימין. המתלונן, תפס את ידיהם של שני התוקפים, אך התוקף השני הצליח להשתחרר מאחיזתו, לקח מן התוקף הראשון את התיק, ונמלט מן המקום. המתלונן תפס את התוקף הראשון, וזה התקשר לתוקף השני ואמר למתלונן שכל הדברים יוחזרו לו. לאחר שהבין המתלונן, שהתוקף השני לא יחזיר לו את התיק, הוא הזעיק את המשטרה. המתלונן פירט את החפצים שנגנבו ממנו, אשר שווים מסתכם לסך של 35,500 רובל.

ב. **מסדר זיהוי תמונות**- במסגרת מסדר זיהוי תמונות שנערך ביום 22.3.2011 זיהה מתלונן את המשיב כמי ששדד אותו בצוותא עם אדם נוסף.

ג. **הודעתו של אוגנסיאן**- בהודעתו מיום 12.3.2011 מסר אוגנסיאן כי ביום 11.3.11 הבחינו במתלונן במהלך נסיעתם ברכבת התחתית. לגרסתו, המשיב הציע שהשניים ישדדו את המתלונן ואוגנסיאן הסכים כיוון שהם היו זקוקים לכסף לצורך תשלום שכר דירה. השניים עקבו אחר המתלונן וכשנכנס למבואת ביתו תקפו אותו ואוגנסיאן לקח מהמתלונן את תיקו וכן עט שאחז בידו הימנית. המשיב לקח את התיק מאוגנסיאן ונמלט מן המקום, בעוד אוגנסיאן לא הצליח להשתחרר מאחיזתו

של המשיב ועוכב על ידו עד לבוא המשטרה.

ד. **עימות בין המתלונן לאוגנסיאן** - בעימות שנערך בין המתלונן לאוגנסיאן ביום 12.3.11

מסרו שניהם כי הם אינם מכירים אחד את השני וכי היכרותם נובעת מכך שאוגנסיאן ואדם נוסף תקפו את המתלונן ושדדו את חפציו. אוגנסיאן אישר את עיקרי תלונתו של המתלונן.

ה. **הודעתה של אפונינה אקטרינה ולרונה מיום 3.04.2011, שכנתו של המתלונן -**

העדה מסרה כי ביום 11.3.11 סמוך לשעה 00:20 הייתה במטבח בדירתה שנמצאת בסמוך לדירה 5 ושמע גבר צועק "הצילו, תקראו למשטרה". העדה התקשרה למשטרה וציינה ששמעה צעקות מכיוון כניסה 5.

ו. **הודעה של לאסוטקין גנאדי ניקלוביץ מיום 14.03.2011, עובד ניקיין שמצא את**

תיקו של המתלונן - העד מסר כי ביום 13.3.2011 מצא תיק שחור פתוח ובתוכו תעודה רשמית של פרקליטות מוסקבה הנושאת את שמו של המתלונן, דרכונו של המתלונן, טלפון סלולרי של המתלונן וכרטיס אשראי.

ז. **הודעותיהם של גורבצ'ב פיליפ ניקאלביץ ושל דודקין דמיטרי ניקולביץ מיום**

14.3.2011 - העדים מסרו כי היו עדים לחיפוש שבוצע בגופו של אוגנסיאן שבמסגרתו נמצא במעילו, בין היתר, דרכונו הפנימי של המשיב.

השתלשלות הדיונים בעתירה

7. בדיון בעתירה מיום 11.9.16, פתח ב"כ המשיב בשתי בקשות: הראשונה, בקשה שחומר החקירה שצורף לעתירה במקור הרוסי ובתרגום לאנגלית, יתורגם גם לעברית. השניה, בקשה לחייב את העותר לבקש משלטונות רוסיה להכין רשימת חומרי חקירה, שתימסר למשיב, אשר תכלול את רשימת החומר שנאסף ואת פירוט החומרים שהוטל עליהם חיסיון, ככל שהוטל. ב"כ העותרת התנגדה לבקשות. לעניין הבקשה הראשונה טענה כי בקשות ההסגרה והראיות שצורפו כתובות בשפה הרוסית, שפת האם של המשיב, וכן צורף תרגום לאנגלית לנוחיות ב"כ המשיב ויתר הנוגעים לדבר. לעניין הבקשה השנייה, טענה כי אין לדרוש מהמדינה המבקשת את כל חומר הראיות שברשותה. דרישה זו מנוגדת למהותו של הליך ההסגרה ואינה עולה בקנה אחד עם הפסיקה. המשיב וב"כ קיבלו את כל החומר הראיות שצורף לבקשת ההסגרה.

8. בהחלטה בדיון, קבעתי כי אין לקבל את שתי בקשותיו של המשיב. לעניין התרגום לעברית, נוצר הרושם כי

הבקשה הועלתה כדי לעכב את הליכי ההסגרה. מדובר במשיב ששפת אימו רוסית, המיוצג ע"י סנגור שלעדותו הוא דובר את השפה האנגלית. הוספתי, כי במסגרת הליכי המעצר לא עלתה טענה לתרגום המסמכים, ומכאן כי המשיב וסנגורו הסתדרו עם חומר הראיות כפי שהוגש. לעניין רשימת חומרי חקירה, הסברתי כי הפרשנות הנכונה של תקנה 8 לתקנות הסגרה (סדרי דין וכללי ראיות בעתירות), תשל"א-1970, היא שהמבוקש או סנגורו רשאים לעיין בכל חומר החקירה שנאסף בידי גורמי האכיפה בישראל, ולא בידי המדינה הזרה. הוספתי, כי על פי דין, המדינה הזרה אינה חייבת לצרף את כל חומר החקירה לבקשת ההסגרה ובלבד שהוא ישקף נאמנה את התמונה הראייתית. בנסיבות אלו, קבעתי כי שתי הבקשות נדחות.

9. בהמשך הדיון, טענו הצדדים לגוף העניין. העותרת עמדה על בקשת ההסגרה וטענה כי ישנה תשתית ראייתית מספקת לאחיזה בכתב-האישום, המפרט עבירת שוד, וכולל עדויות של קורבן העבירה, השותף לעבירה ועדים נוספים וכן מסדר זיהוי בו זיהה הקורבן את המתלונן בוודאות כמי ששדד אותו. לשיטתה, אילו ביצע המשיב בישראל את המעשים המיוחסים לו ברוסיה, ניתן היה להעמידו לדין בישראל בגין עבירת שוד בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. לעניין חומרת המעשים, טענה העותרת כי מדובר בהחלטה ספונטנית וסתמית של המשיב ושותפו לשדוד קורבן תמים ולגרום לו נזקים, והכל בשל בצע כסף.

10. העותרת ציינה כי לבקשת ההסגרה צורף גיליון רישום פלילי של המשיב ברוסיה מיום 8.9.09, לפיו ביום 30.4.09 הורשע המשיב במוסקבה בביצוע עבירה לפי ס' 158(2) לקוד הפלילי הרוסי, שהינה עבירת גניבה בנסיבות מחמירות, ונגזר עליו עונש של שנת מאסר. בפועל ריצה המשיב 7 חודשי מאסר.

11. העותרת הוסיפה כי המשיב נמלט לישראל כחודש לאחר ביצוע העבירה. המשיב לא היה אזרח ותושב ישראל בעת ביצוע העבירה ומעמדו הקבוע בארץ טרם הוסדר עד היום. לפיכך, לטענתה, המשיב אינו זכאי להגנה הקבועה בס' 1א(א)(2) לחוק ההסגרה המאפשרת לרצות את העונש בישראל.

12. העותרת מסכמת בכך שדרישות חוק ההסגרה מתקיימות בענייננו ואי לכך, יש לקבוע כי המשיב הוא בר-הסגרה לרוסיה.

13. מנגד, טען ב"כ המשיב כי אין להכריז על המשיב כבר-הסגרה שכן חומר הראיות בתיק אינו מגבש תשתית ראייתית לכאורית לביצוע העבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום. לטענתו, המשיב לא ביצע את העבירה המיוחסת לו והוא הופלל על ידי אוגנסיאן, מי שהיה באותו זמן שותפו לדירה. ב"כ המשיב הוסיף כי כיום נעלמו עקבותיו של אוגנסיאן ולא ידוע מקום הימצאו, לפיכך לא ניתן יהיה להביאו לעדות כדי לחקור ולעמת אותו עם ההודעה שמסר במשטרה.

14. אשר למסדר הזיהוי, נטען כי משקלו אפסי. מדובר במסדר של שלוש תמונות שונות מאוד אחת מהשניה, תמונתו של המשיב נלקחה מתעודת הזהות שלו והושמה במרכז, וכאשר המתלונן זיהה את המשיב הוא אל נשאל כלל על אודות איכות הזיהוי.

15. המשיב הוסיף וטען כי הראיות שצורפו לבקשה הן חלקיות וכי מארג הראיות רצוף חורים. לדברי המשיב, יש לתמוהה מדוע לא נלקחו טביעות אצבע מן התיק הגנוב שנתפס. באופן דומה, שואל המשיב מדוע לא הוצגו פלטי שיחות הטלפון של המשיב, שכן בעדותו אמר המתלונן שכשאוגנסיאן נתפס על ידו, הוא התקשר לשותפו כדי שיחזיר את התיק.

16. במצרף הדברים, נטען, כי מדובר בראיות חלקיות בלבד ואין ביכולתן לקשור את המשיב לאירוע המתואר, ולפיכך אין להכריזו כבר-הסגרה.

17. בנוסף על אלו, טען ב"כ המשיב כי יש לשקול אף את נסיבותיו האישיות של המשיב כשיקול נגד הסגרתו. ב"כ המשיב ציין כי כל משפחתו של המשיב נמצאת בארץ מזה כ-15 שנה, מלבד אימו שעלתה אחריו. לטענתו, המשיב ביסס עצמו בארץ, קבע את מגוריו ומצא עבודה בישראל. ברוסיה אין לו משפחה, לא תהיה לו שום תמיכה נפשית וכלכלית, וכן לא יוכל לקבל מזון כשר במאסר שם. אשר לטענה אודות הימלטותו של המשיב לישראל, נטען כי את הבקשה לדרכון הגיש המשיב עוד בעיר מגוריו, וכחודש לפני שהגיע למוסקבה שבה התרחש אירוע השוד נשוא העתירה.

18. המשיב הוסיף וטען לעניין חומרת העבירה. לשיטתו, המעשים המתוארים מהווים עבירה של תקיפה לשם גניבה ולא עבירה של שוד, וכי בנסיבות העניין שבפנינו המשיב כלל לא היה מרצה בארץ עונש מאסר. הודגש, כי לא מדובר בעבריין מסוכן וכי הנזק שנגרם הוא מזערי, כאשר לטענת המשיב שווי הרכוש שנגנב הוא כ- 540 דולר לפי ערך הרובל היום.

19. עוד טען המשיב, כי בקשת ההסגרה והעתירה הוגשו בשיהוי רב. אירוע השוד המתואר התרחש בחודש ינואר 2011, כאשר רק בשנת 2015 הוגשה לישראל בקשת ההסגרה, ורק בחודש יולי 2016 הוגשה העתירה בפועל, כ-6 שנים לאחר התרחשות אירוע השוד. לטענתו, שיהוי כה רב, כאשר הראיות אינן בעלות עצמה גבוהה, ראוי להישקל לחובת העותרת כשיקול נגד הסגרתו של המשיב.

20. העותרת הגיבה לטענות המשיב. לעניין חומרת העבירה, טענה כי עבירה בת-הסגרה היא כל עבירה שעונשה לפחות שנת מאסר, וכי לצורך העניין, גם בעבירת התקיפה לשם גניבה וגם בעבירת השוד בנסיבות מחמירות מתקיימת דרישה זו. לעניין דיות הראיות, הדגישה העותרת, כי די להוכיח שיש אחיזה לאישום ואילו בחינת הראיות לעומק תיערך

בהליך המרכזי ברוסיה. אשר למסדר הזיהוי, טענה כי ישנם הבדלים בסדרי הדין ובדיני הראיות בין מדינות מעצם העבודה שמדובר במערכות משפט שונות. העותרת הוסיפה לעניין החוסר בראיות, כי המדינה המבקשת אינה חייבת לצרף את כל חומר הראיות שברשותה וכי החומר שצורף לבקשה עונה על דרישת ס' 9 לחוק ההסגרה. השאלה אם ישנן ראיות מזכות אמורה להתברר בהליך העיקרי ולא בהליך ההסגרה.

21. אשר לטענת השיהוי, השיבה העותרת כי חלוף הזמן הוא סביר בהליכי הסגרה, לאור מורכבותם ולאור דרישת ישראל לקבל ראיות שיבססו אחיזה לאישום. לעניין נסיבותיו האישיות של המשיב, טענה העותרת כי המשיב הגיע לארץ לאחר אירוע השוד המתואר, המשיב טרם קיבל מעמד קבוע בארץ ולמיטב ידיעתה לא שינה את הסטטוס המשפחתי. העותרת הדגישה את האינטרס הציבורי בהסגרת עבריינים והעמדתם לדין, והוסיפה כי המשיב יקבל ברוסיה תנאי מעצר בינלאומיים ויזכה לביקורים קונסולריים של מדינת ישראל. גם את נושא המזון הכשר תדאג מדינת ישראל לפתור. לבסוף, ציינה העותרת כי לטעמה, השאלה אם אוגנסיאן נמצא בתחום רוסיה איננה רלוונטית לבחינת הראיה הלכאורית.

22. בתום הדיון ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים, קבעתי כי ב"כ העותרת תברר עם רשויות רוסיה האם העד השותף, אוגנסיאן, נמצא בגבולות רוסיה וזמין פוטנציאלית למתן עדות.

23. ביום 6.1.16 הוגשה הודעת העותרת לפיה, בירור עם הרשויות ברוסיה העלה כי העד גארניק אוגנסיאן הוא אזרח רוסי, הנושא דרכון רוסי בתוקף, וכי רוסיה אינה מנהלת הליכי גירוש נגד אזרחיה. העותרת הוסיפה כי שיטת המשפט הרוסית אינה מחייבת שמיעת עדותו של העד וניתן להסתמך על הודעתו במשטרה, אף אם הוא אינו זמין לעדות.

24. בתגובה, חזר ב"כ המשיב על טענתו כי אוגנסיאן נעלם מאז ששוחרר ממאסרו ואינו בנמצא. להוכחת דבריו צירף המשיב תצהיר של עד המכיר את משפחתו של אוגנסיאן ומתגורר בעירם, שציון כי אוגנסיאן לא נראה בעיר מגוריו ובכתובתו הרשומה מזה מספר שנים, וכי אף אחד, לרבות משפחתו וחבריו, לא יודעים היכן הוא נמצא כיום. בנוסף, צירף המשיב תשובתו של עו"ד רוסי בעניין שאילתה בדין הרוסי, ולפיה, לא ניתן להשתמש בחקירתו במשטרה של שותף לעבירה שכבר הורשע, חלף הבאתו לעדות, וכי משקלה של עדות כזו הוא אפסי. ב"כ המשיב הוסיף וטען כי על העותר להוכיח אחיזה לאישום על פי דיני הראיות בישראל, וכי עדותו של אוגנסיאן מבלי העדתו איננה קבילה בישראל. ב"כ המשיב סיכם דבריו בכך שללא עדותו של אוגנסיאן, שאינה קבילה, משקלן של הראיות הוא אפסי, ולפיכך אין לקבוע כי המשיב הוא בר-הסגרה לרוסיה.

25. העותרת הגיבה וטענה כי במסגרת הליך ההסגרה בית המשפט אינו אמור לבחון את קבילותן וזמינותן של הראיות. המשיב בתגובה עמד על כך שיש להידרש לקבילותן של הראיות וטען כי עדותו של אוגנסיאן אינה קבילה, הן

לפי הדין הרוסי והן לפי הדין הישראלי.

דין והכרעה

26. "הליך ההסגרה מוסדר בישראל במסגרת חוק ההסגרה (מכוחו הותקנו גם תקנות ההסגרה (סדרי דין וכללי ראיות בעתירות), התשל"א-1970), כאשר הסכמי ההסגרה הספציפיים של מדינת ישראל עם המדינות השונות, מוסדרים במסגרת אמנות בין-לאומיות, עליהן חתומות המדינות הרלוונטיות. מעמדן המשפטי המחייב של אמנות אלו, נקבע בסעיף 2א(א)(1) לחוק ההסגרה, על-פיו לא ניתן להסגיר אדם ממדינת ישראל למדינה אחרת, אלא אם שתי המדינות חתומות על אמנת הסגרה" (ע"פ 1210/15 גלב גרוזובסקי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 14 (16.02.2016)).

27. בין מדינת ישראל לבין הפדרציה הרוסית קיים הסכם הקובע הדדיות בהסגרת עבריינים, הוא האמנה האירופאית בדבר הסגרה, אשר פורסמה בכתבי אמנה 647, כרך 17, בעמוד 87.

28. העבירה בגינה מבוקש המשיב על-ידי רשויות האכיפה ברוסיה, הינה בת הסגרה לפי סעיף 2 לחוק ההסגרה, בהיותה אינטרס מוגן גם בשיטת המשפט הישראלי, ונוכח הסנקציה העונשית הקבועה בצדה, לפי הדין הרוסי ולפי הדין הישראלי. כתב האישום, נשוא בקשת ההסגרה, מייחס למשיב ביצוע של עבירה לפי הדין הרוסי המקבילה בדין הישראלי לעבירת שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). בתוך כך, לא עלתה בעניינו של המשיב טענה לגבי פליליות כפולה ועל פניו התנאי מתקיים. במצרף הדברים, וכפי שציינתי לעיל, העבירה המיוחסת למשיב הינה עבירה בת-הסגרה.

29. הכרזתו של אדם כבר-הסגרה לצורך העמדתו לדין במדינה אחרת, לפי סעיף 9א(א) לחוק ההסגרה, מחייבת להציג לבית-המשפט "**ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזו בישראל**". להלכה נפסק, כי הדין הישראלי הוא הדין החל בדיון בבקשות הסגרה ולפיך נדרש לקבוע את דיות הראיות לצורך העמדתו לדין של המשיב במדינה הזרה על-פי אמות המידה של שיטת המשפט בישראל. נקבע, כי בבקשה להכרזתו של אדם כבר-הסגרה למדינה זרה יש לבחון האם הונחה תשתית ראייתית המבססת "**אחיזה באישום**" (ע"פ 2258/11 דרן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 48 (20.6.2012)). תכליתו של הליך ההסגרה לבחון האם חומר הראיות מצדיק את המשך בירור אשמתו בגדרי ההליך העיקרי העתיד להתנהל במדינה המבקשת את הסגרתו. משכך, אין בית-המשפט נדרש בגדרו של הליך ההסגרה לבחון את מהימנותן ומשקלן של הראיות עליהן נסמכת בקשת ההסגרה, כל עוד על פניו הנן בעלות משקל ראייתית מסוים (ע"פ 6717/09 **אוזיפה נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (6.12.2010) (להלן: "**עניין אוזיפה**")).

30. מעבר לכך, קבילותן של הראיות נבחנת לאורם של דיני הראיות הנוהגים במשפט הישראלי, אך זאת בכפוף להוראות הקבילות המיוחדות הקבועות בחוק ההסגרה ובתקנות שהותקנו מתוכו. כך למשל, בהתאם להוראות סעיף 12(1) לחוק, לא יפסול בית-המשפט עדות מלשמש כראיה בהליך ההסגרה, אך מן הטעם שנגבתה במדינה זרה. בנוסף, סעיף 12(2) לחוק ההסגרה מקנה לרשות המבצעת בישראל סמכות להכשיר עדויות ומסמכים כראיות לצורך הליך ההסגרה, באמצעות קביעת הוראות מיוחדות לעניין הקבילות, בגדר הסכמי ההסגרה הנכרתים בין מדינת ישראל לבין מדינות אחרות. תקנה 15(א) לתקנות ההסגרה (סדרי הדין וכללי הראיות בעתירות), תשל"א-1970, מוסיפה וקובעת, כי אמרת אדם שנגבתה בשבועה או בהן צדק, לפני שופט או רשות מוסמכת אחרת במדינה המבקשת את ההסגרה, אשר נחתמה ואומתה בדרך הקבועה בתקנות, מהווה ראיה קבילה לצורך הליך ההסגרה.

31. כפי שפורט בעניין אוזיפה, תכליתן של הוראות חוק אלה, הנה לאפשר קבלת עדויות ומסמכים המצויים ברשותה של המדינה המבקשת כראיות בהליך ההסגרה, גם במקום שבו אין הם עומדים בכללי הקבילות הנוהגים במשפט הפנימי של ישראל. זאת בהסתמך על ההכרה, כי בשל השונות הרבה בדיני הראיות הנוהגים במדינות השונות, הכרעה בקיומה של תשתית ראייתית מספקת לצרכי סעיף 9 לחוק ההסגרה, תוך יישום דווקני של כללי הקבילות המקובלים במשפט הישראלי, עלולה להוביל, הלכה למעשה, לסיכול הליך ההסגרה. זאת שכן אלמלא אותן הוראות, בית-המשפט היה מנוע מלקבל חלק ניכר מהחומר המוגש לו, והאפשרות להגשים את מטרתם של דיני ההסגרה הייתה מסוכלת (עניין אוזיפה, פסקה 12). במסגרת נורמטיבית זו, ועל אף ששאלת זמינותו של אוגנסיאן למתן עדות לא נתבררה עד תום, מצאתי כי יש בהודעה שמסר במשטרה כדי להוות ראיה קבילה לצורך בחינת הכרזתו של המשיב כבר הסגרה לרוסיה.

32. התרשמתי, כי חומר הראיות בתיק שלפניי מבסס אחיזה בכתב-האישום. מן הראיות שצורפו לבקשה עולה, כי לפחות ברמה הלכאורית אם לא מעבר לכך, המשיב היה מעורב בתקיפתו של המתלון ובגניבת רכשו. מהודעת המתלון במשטרה ניתן ללמוד כי אוגנסיאן והמשיב תקפו אותו במבואת ביתו ושדדו ממנו את תיקו ועט שאחז בידו. המתלון מתאר כיצד הצליח לתפוס את אוגנסיאן, בעוד המשיב השתחרר מאחיזתו ונמלט מן המקום. במסדר זיהוי שנערך במשטרת מוסקבה, כשבוע לאחר האירוע, זיהה המתלון את המשיב כמי ששדד אותו ביחד עם אוגנסיאן. לכך יש לצרף את עדותו של אוגנסיאן במשטרה שבה הודה כי הוא והמשיב תקפו את המתלון וגנבו את רכשו, ובעוד המשיב נמלט מן המקום, אוגנסיאן נתפס ע"י המתלון ועוכב עד לבוא המשטרה. בעימות שנערך בין המתלון לבין אוגנסיאן במשטרת מוסקבה, המתלון חזר על גרסתו ואוגנסיאן אישר גרסה זו וחזר על עיקרי הודעתו. נוסף על אלו, צורפה לעתירה עדות שכנתו של המתלון אשר שמעה אותו קורא לעזרה וכן עדותו של עובד נקיון אשר מצא את תיקו של המתלון ביום שלמחרת אירוע השוד. כמו כן, צורפו עדויותיהם של העדים לחיפוש שנערך בגופו של אוגנסיאן, בסמוך לאחר אירוע השוד, ושבמהלכו נמצא אצל אוגנסיאן דרכונו של המשיב. לבסוף, יש לציין כי הגעתו של המשיב ארצה

כחודש לאחר התרחשותו של אירוע השוד הנטען ובעוד שותפו לדירה נעצר, במצטבר לכל יתר הראיות שפורטו, מקימה בסיס למסקנה כי לא מדובר בצירוף מקרים.

33. אדגיש כי עוצמתן של הראיות, כל אחת בפני עצמה ובמארג הראייתי בתיק, ראויה להתברר בכור ההיתוך של ההליך הפלילי העיקרי לפני בית-המשפט הטבעי במדינה המבקשת. הוא הדין לעניין קבילות הודעתו של אוגנסיאן במידה ויתברר כי הוא אינו זמין למתן עדות. הדיון בבקשת ההסגרה איננו הקדמה לדיון בהליך הפלילי כי אם טרקלין לביורור הפורום הטבעי להעמדת המשיב לדין בגין עבירה פלילית, שלכאורה, ביצע.

34. נראה אפוא, כי מכלול הראיות שהוצגו, כפי שתוארו לעיל, אינן חסרות ערך על פניהן, ובכוחן להוביל למסקנה כי המשיב אכן ביצע את המעשים המיוחסים לו. אמנם, ישנם חורים מסוימים שניתן להצביע עליהם במארג הראיות שצורפו, אולם לא מצאתי כי יש בהם כדי לשנות את המסקנה אליה הגעתי, שעה שבחינה מצטברת של הראיות וודאי מלמדת על קיומה של "אחיזה לאישום" ואף למעלה מכך.

35. בד בבד, מצאתי כי אין בכוחן של הנסיבות האישיות שתוארו ע"י ב"כ המשיב כדי להטות את הכף כנגד הכרזתו של המשיב כבר הסגרה. המשיב הגיע לארץ לאחר התרחשות אירוע השוד ועד היום לא הוסדר מעמדו הקבוע בארץ. ב"כ העותרת הבהירה כי המשיב יקבל ברוסיה תנאי מעצר לפי אמות מידה המקובלות בדין הבינלאומי ויזכה לביקורים קונסולריים של מדינת ישראל, וכן כי ישראל תדאג לפתור כל בעיה שתתעורר בקשר למזון הכשר או בנושאים אחרים.

36. אשר לטענות השיהוי, אין חולק כי עבר זמן רב בין מועד ביצוע העבירה הנטענת לבין המועד שהוגשה בקשת ההסגרה והמועד שהוגשה העתירה בפועל. עם זאת, הלכה פסוקה היא, כי רק נסיבות שהן בבחינת "**חריגות-שבחריגות של שיהוי**" עשויות לסכל את עתירתה של המדינה המבקשת (ר' ע"פ 740/09 **שובייב נ' מדינת ישראל** (14.4.10)). בנוסף, כאשר מועלית טענה של שיהוי בהגשת בקשת הסגרה, אין די בכך שהשיהוי שינה את מצבו של המבוקש לרעה, אלא "**שומה על המבוקש להוסיף ולהראות כי הסגרה באותן נסיבות של שיהוי תעלה כדי היותה מעשה בלתי צודק בעליל ... אם בשל השיהוי נוצרו נסיבות יוצאות-דופן כדי כך שהסגרתו של פלוני באותן נסיבות תהא שקולה כנגד פגיעה מהותית ברגשי הצדק והמוסר של הציבור בישראל**" (ראו ע"פ 3439/04 **בזק (בוזגלו) נ' היועץ המשפטי לממשלה**, (29.12.04); וראו גם ע"פ 6914/04 **פיינברג נ' היועץ המשפטי לממשלה**, (7.3.05)). ברי כי בנסיבות המקרה שלפנינו אין מדובר בנסיבות יוצאות דופן היוצרות "פגיעה מהותית ברגשי הצדק והמוסר של הציבור בישראל" ו"מעשה בלתי צודק בעליל".

37. לאור האמור לעיל, ובהתקיים תנאי-ההסגרה על פי חוק ההסגרה והאמנה בין ישראל לבין רוסיה, אני מקבל את העתירה מכריז על המשיב כבר-הסגרה לצורך העמדתו לדין ברוסיה בגין כתב-האישום. זאת בכפוף להצהרות

והתחייבויות העותרת בפסקה 35 לעיל.

38. המשיב יוחזק במשמורת שירות בתי-הסוהר עד להסגרתו בפועל.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון בתוך 30 יום מהיום.

**ניתנה והודעה היום, א' אב
תשע"ז, 24 יולי 2017,
בנוכחות הצדדים.
משה יועד הכהן, שופט**